

grandsning af Digterens Ideer, der ikke blot er ham elendommelig, men norst national, en Mangel paa Mandens Universaltet, det vil sige paa Evne til at see det Guddommelige som altsammen.

Naar man iagttager, hvor meget Stykket vinder i Fatteligheid ved saa jævn en Opførelse som den der bliver det til Deel paa vor Scene, aner man hvilken imponerende Virkning det vilde gjøre, dersom Hovedrollerne fik en Fremstilling, der lod Stykkets Poesi komme til sin Ret. Dog som Opførelsen er, kærer den allerede Meget. Den vanstellige Scene, hvormed anden Act slutter, i hvilken Maria bevæger Darnley til at føre hende til Dunbar Slot og den ubeskriveligt skønne Scene, i hvilken hun besøger den syge Darnley, fortaaes først igjennem Marias stumme Epil. Fru Eckardt spiller disse Scener smukt; man følte at en høj og sjelden Intelligens havde ledet hendes, man behøver ikke at spørge om hvilken; i Scenen ved Darnleys Seng lignede hendes Ansigt næsten Fru Heibergs.

Opførelsen udsletter enkelte Pletter, man overhører f. Ex. Versenes metriske Slethed; den tydeliggjør til Gjengjæld visse Svagheder, dels de jmaa*) dels de stærke. Til de sidste hører det uheldige Træk stundom at udvikle en Charakter ikke i Handling, men igjennem en psykologisk Opfattelse, der, skjøndt den tilhører Digteren, lægges i Munden paa een af de Spillende. Det klinger saaledes høist besynderligt, naar Taylor giver sig til ligesoverfor Knog at bestemme Darnley paa Kategori, (nem er især den Replik, der fra Scenen lyder saaledes: dette Darnley var en gang saa fuldt af Erotik) eller naar Darnley siger om sig selv: „Menneskene oversee den uendelige Straalebrudning i den Svages Sjæl, de tusinde Glimt, der komme og gaar, indtil Draaben er fordunstet;“ thi dette er udlagt: der maa en Digter som Bjørnson til, for at see, hvilket Hund der er at gjøre i mig. Man tænker ved sig selv: Skjøndt disse Personer især ikke ere synderlig belæste, er der een Forfatter, de synes at have studeret, og denne Forfatter er Bjørnson. — Opførelsen lader tillige endelig adskillig Lyrikk i Udtrykket gaar tabt. Saa fortjenstfuldt og overraskende vellykket som Fr. S. Wiehes Epil i det Hele maa kaldes, lykkes det ham dog ikke at faae alle de høist poetiske Udbrud, som Digteren har givet ham, til ret at straa. I hans sidste Scener er næsten Alt Guld; der bør ikke falde et eneste Guldkorn til Jorden.

Fru Eckardts Udførelse var over det Middelmådige, men Rollen ligger naturligvis for høit over hendes Evner. „Den søde Straale“, der hos Ohlenschläger udmærker Freia, mangede rent. Men hvorledes skal man uden den kunne forestaae denne Kvinde, hvis tragiske Skjebne er, aldrig at kunne finde en Ven, og som slugter igjennem Stykket forfulgt af ædle og uædle Videnstaber, ikke blot jaget af Fanatismen og overfaldet af Hadet, men omringet af et Kobbel af toilseløse Begjærigheder. Fr. S. Wiehes Epil var smagfuldt og maadeholdent, men gif feil af det, der er det Elendommelige for en Personlighed som Knog. Han er ingen ædel Tragødie-Geistlig, men en religiøs og politisk Dyrer; dobbelt saa megen Videnskab og halvt saa megen Værdighed vilde her gjøre godt. Hvor megen Intelligens og Dannelse Fr. Poulsen end lagde for Dagen som Darnley, føler man dog endnu i høj Grad Begynderen, og hans Stemme er desværre svag. At Stuart er nær ved at være en comisk Person, at han er fransk, ridderlig og naragtig, det havde Hr. Færsklev ikke forstaaet.

Hgens Politik.

Den 5te September 1867.

Slesvig vil i den nordtyske Rigsdags næste Session blive repræsenteret af een dansk og tre tyske Deputerede, og dette Udfald er der fra et dansk Standpunkt ganske vist Grund til at beklage; men noget Nederlag har den danske Sag ikke lidt i Nordtyskland, og den Seir, hvorefter Tydskerne nu hovers, er kun et Skin, ingen Virkelighed. Da Preussen kom til Indsigt om, at Ahlmann ikke lod sig fortrænge fra anden Kreds, greb det til den Udvei, at henlægge Als og Sundved, som havde afgjort Valgets Udfald forrige Gang, til første Kreds, og istedetfor dem henlagdes Abenraa Amt til anden Kreds, hvorved den tydske Befolkning i Angel fik bedre Udsigt til at beherske Valget. Til denne Vilkaarlighed kom endnu en anden Taktik, som vel har soaret til Diemedet, men just ikke vidner om, at Preussens Indflydelse er i Fremgang hos den tydske Deel af Befolkningen. Efter frugtesløse Forsøg paa at samle Stemmerne om preussiske-fundede Candidater, bed man i det sure Øjeblik at adoptere det augustenburgske Partis Candidater, da det ellers var utvivlsomt, at de Tydske Stemmene vilde blive splittede. Endelig besluttede man i Berlin at lade den preussiske Agerdyrkningsminister von Selchow foretage en Reise til Slesvig

*) Enkelte moderne og upassende Udtryk kaldes ud af Stilen f. Ex. den bedende Marias Udbrud til Madonna: „Du Kvindeens evige Symbol“ eller Darnleys: „Den Døde forbereder sig i en Monomanie“; Waneer i Repliken som det Barokke: „En mellem hvide Træer er det mig som i Stilheden efter et Kanonstus“, eller det puberlige Sted om den sorte Morgentour i Bestemmingsens stærke friske Luft.

for at dæmpe de Befyringer, som kunde være opstaaede hos det slesvigholstenske Parti ved Efterretningen om, at Preussen vilde indlede Underhandlinger med Danmark om Udførelsen af Pragfredens 5te Artikel og ansaae det for nødvendigt ikke ganske at ignorere sin Forpligtelse; thi Slesvigholstenerne holde endnu fast ved Troesfættningen om Hertugdømmernes Udelelighed, og det maatte i høj Grad oplive deres Stemning, naar de hørte et Medlem af den preussiske Regering forklare, at der aldrig kunde være Tale om at afstaae nogen Deel af Slesvig. Hvor utroligt det end lyder, at en preussisk Minister har afgivet saadanne Erklæringer paa selsamme Tid, som Cabinetet i Berlin har erklæret sig villigt til at underhandle med Danmark om de nordtyske Districter Afstaaelse, foreligger der dog uimodsigelig Vidnesbyrd om, at det virkelig forholder sig saaledes. Ved et Gilde, som Slesvigholstenerne gav for den høie Gjest i Haderslev, erklærede Minister v. Selchow det for en Umulighed, „at det skønne Land med dets troe Indvaanere, som han nu havde lært at kjende, skulde kunne stilles ad,“ og han opfordrede sine Tilhørere til at stole paa Kongen af Preussens „stærke Arm.“ Derpaa udbroge Regeringspræsidenten, Baron Reblig en Staal „for det udeelte Slesvig-Holsten under Preussen.“ Al alt det her Ansættelse kommer endnu, at Bestikfæls og Trudslar anvendtes i et umaadeligt Omfang, at Valglisterne vare blevne sigtede med den største Omhu for at udelukke danske Vælgere, og at mange danske Nordtyskere vare flygtede fra deres Hjem for at undgaae preussisk Militærtjeneste. Maa man ikke under saadanne Forhold ansee det for et gunstigt Resultat, at Hans Kroyer valgtes med en aldeles overvældende Majoritet, og at Forstjellen imellem Ahlmann og hans fejrende Concurrent kun var imellem 900 og 1000 Stemmer? I den første Kreds, hvor Minister von Selchow modtoges af tydske Deputationer, og hvis ægte preussiske Stemning han ydede saa stor Anerkjendelse, fik Kroyer 13,955 Stemmer, medens den tydske Kandidat, Amtmand Kier, kun opnaaede 1939 Stemmer. I anden Kreds var det de angelske Districter, som gjorde Udslaget, idet den tydske Kandidat, forhenværende Regeringsraad Kraus, i disse fik ti Gange saa mange Stemmer som Ahlmann, medens Majoriteten i Alensborg ogsaa denne Gang var for den danske Kandidat. I den 4de Kreds (Slesvig) fik den danske Kandidat, Gaardeier Detleffen 1200 Stemmer flere end ved Valget i Februar, nemlig 3,760, medens Modstanderen Reeder havde c. 8400. I Syd-Slesvig har der naturligvis ikke været Tale om at sætte nogen dansk Kandidat igjennem, dog findes der ogsaa her et dansk Parti, der ligesom forrige Gang stemte paa Senator Pelsche, og denne havde 265 Stemmer. Udfaldet har i det Hele taget været saaledes, at det danske Folk med den største Fortræstning kan imødesee Udfaldet af en fri Afstemning, naar Preussen engang nødfages til at indrømme den, og Danmark maa nu kræve denne Afstemning „i en saadan Udstrækning,“ som „Bd.“ yttre, „at den virkelig kommer til at betegne Grændsejækket imellem Danmark og Tydsk, ikke imellem dansk og tydsk Tale, thi det er ikke bogstavelig muligt, men mellem dansk og tydsk Sind, mellem Villien til at høre til Danmark og Villien til at høre til Tydskland.“

Efter Valgene i Slesvig har det for os her i Landet været den forløbne Uges vigtigste politiske Begivenhed, at Ministeriet ikke blot heldig har overstaaet en Krisis, men tillige suppleret sig paa en Maade, som synes at give det forøget Styrke. Man fik egentlig først bestemte Oplysninger om Ministerkrisen, da den allerede var overstaaet. I den sidste Kundgjørelse for Armeen meddeltes, at Hs. Majestæt Kongen under 30te f. M. havde resolveret: Generalleutenant C. D. Pegermann-Lindenerne sættes à la suite i Armeen med Pension, og Generalmajor H. A. Kauffmann afsaaer som tjenstgjørende Generaladjutant og Chef for Hs. Majestæts Kongens Adjutantstab. Det var om disse personelle Forandringer, at Ministerkrisen dreiede sig, og den ophørte, saasnart de vare foregaaede. Generalleutenant Pegermann-Lindenernes Afstedigelse sættes almindelig i Forbindelse med den stærke Opposition, hvori Hs. Exe. skal have stillet sig til den nye Hærplan, medens Generalmajor Kauffmann, der vedbliver at staae i Armeen, fratraadte Posten som Generaladjutant i henhold til en Bestemmelse i denne Plan. Der paastaaes, at Spørgsmaalet om disse Forandringer længe omventileredes, og at Kongen ogsaa søgte Raad udenfor Ministeriet, navnlig hos Grev Spornck, af hvem Hs. Majestættedes i sin Bestumning om at beholde de nuværende Ministre. Udfaldet kan kun anses for heldigt, da Forholdene for Tiden ere af den Væsenhed, at et Ministerkifte let kunde medføre væsentlige Ulemper. Det er rimeligvis i denne Overbeviisning, at Ministeriet, som ovenfor bemærket, strag efter Krisens Ophør har søgt at erstatte det store Tab, som det led ved Justitsminister Leunings Død. Den ledige Post overtoges som bekendt af Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet, Kammerherre Rosenorn-Zheimann, og denne har nu afgivet den ene af sine to Portefeuiller, idet han, vistnok med Hætte, naar man erindrer den sidste Rigsdags-session, har foretrukket at give Afstald paa sit gamle Ministerium, der er blevet overdraget til Biskop Kierkegaard

i Alsborg, en Mand, som vil møde Tillid hos det vægeligste Element i Kirken, uden at give den roligere og konservativere Deel Anledning til Befyringer. Kammerherre Rosenorn-Zheimann har dog beholdt Ledelsen af det kgl. Theaters Anliggender, men det er seet midlertidigt, idet de ikke inddrages under Justitsministeriet.

I Udlandet har man fortrinsoviis bestærket sig med Keiser Napoleons Taler i Norddepartementet, idet man i dem vil see en Commentar til Sammenkomsten i Salzburg. „Det er nu engang saaledes,“ bemærker Forecæde i „Revue des deux mondes“, „at ikke blot Frankrig, men hele Europa spørger: Hvad har Keiseren i sinde? Hvad foretager han sig? Hvad pønser han paa? Alt dreier sig for Diebliffet om, hvilke Planer Frankrig har, og hvilken Politikk det vil følge i Fremtiden.“ Det umaadelige Ansvar, som en enkelt Mand saaledes har paataget sig, maa imidlertid bevirke, at de offentlige Udtalelser, som paa een Gang reites til Venner og Hjender, ikke ere meget bestemte i deres Indhold, især da en nylig gjort Erfaring har vist Keiseren, at han trods al sin Forsigtighed kan komme til at give Løfter og vække Forhaabninger, som han ved uforudsete Begivenheder maa slaae en Streg over, idetmindste foreløbig. Hadet til Wiencontracterne, der gjaldt de preussiske Hæftninger paa den venstre Side af Rhinen, har ikke ført til nogen Udvidelse af Frankrigs Grændser, og Tilfagnet til Østerrig om, at det skulde bevare en indflydelsesrig Stilling i Tydskland, blev ikke indfriet, da den franske Regering optraadte som Mægler i Nikolsburg. I de Taler, som Keiser Napoleon nu har holdt, finder man Intet, der er saa bestemt, at han skulde løbe Fare for senere at komme i Modsigelse med sig selv. Man er, som det nævnte franske Tidsskrift bemærker, nødfaget til at giette Gaader, dog mere med Hensyn til Midlerne og Tidspunktet end med Hensyn til det Maal, hvor den keiserlige Politikk styrer hen. Vi have tidligere anført, at Napoleon III i stærke Udtryk opfordrede det franske Folk til at stole paa sin Kraft, hvoraf man vil slutte, at det gaaer en Fremtid imøde, som kræver store Anstrengelser af det. Keiseren fremhævede tillige, at mørke Punkter havde fordunklet Horisonten, og at Frankrig havde lidt Nederlag, baade i Mexico og i Tydskland. Disse Tilfælsæls, der saa lidet stemme med Ministrens stærke Lovprisninger i Kamrene af den keiserlige Politikk Resultater, have vaft stor Opfigt, og man vil i denne Aabenhjertethed see et Bæviis paa, at det Diebliff, da Frankrig skal have Oprøisning, ikke er meget langt borte. Men Keiseren søgte selv at svætte dette Indtryk, idet han udtalte sig stærkt for en fredelig Politikk og erklærede, at Landet med Hætte gjorde Regning paa Fredens Bevarelse. Disse fredelige Uttringer forklares imidlertid atter paa den Maade, at Frankrig vil overholde Tractaterne, men tillige fordrer, selv om Hølgene skulde blive en Krig, at de andre Magter respectere dem, og da Preussen allerede for længe siden har slaact en Streg over Pragtractaten, blive Udsigterne til Fred dog ikke synderlig store.

Den preussiske Regering har havt megen Hast med at faae den nordtyske Rigsdag samlet. Midt under Valgene udfæstedes der en kongelig Befændtgjørelse om, at Abningene allerede skal finde Sted den 10de ds. Interessen for Valgene har denne Gang været meget mindre end i Februar, men Udfaldet er blevet det samme, og Bismarck kan gjøre Regning paa en Majoritet, som i alle de ydre Spørgsmaal, der staae i Forgrunden, vil stemme efter hans Ønske.

England har i den sidste Tid truffet store Forberedelser til — en Krig. Kongen af Abessinien havde omfider udtæmt den britiske Phlegmas Langmodighed, idet han trods alle Formaninger, Trudslar og Forøringer vægrede sig ved at udlevere endel Engellsmænd, som han holdt i Fangenskab, og for denne Åbserd skulde han nu tugtes. I Throntalen ved Parlamentets Slutning bebudedes der, at et Tordenveir traf sammen over Kongen af Abessiniens Hoved, og de Deputerede vare neppe dragne hjem, førend Ministeren for Indien, Krigs- og Marineministeren begyndte at udfolde en forbausende Virksomhed. Der skulde hentes 12,000 Mand fra Indien, England selv skulde afgive flere Regimenter, Dampskibe fragtedes til høie Priser, Muulæslar og Kameler opkjøbtes i Tusindtal, da der var Tale om et Felttog i en Øken osv. osv. „Times“ blev om Corresponsent, William Russell, skulde bringe Engellsmændenes Bedrifter til Verdens Kundskab, og flere franske Officerer vilde følge med for at beundre dem. Omkostningerne ansloges til mindst tre Millioner Pund Sterling, men herom befyrmede Engellsmændene sig ikke det Allermindste; de vare betagne af Krigsfeber, og Bladene vrimsede af Artikler, i hvilke Enhver, som havde havt sin Fod paa Afrikas Grund, meddelte sine Erfaringer og gav Regeringen gode Raad. Et Spørgsmaal, der især drøftedes, dreiede sig om, hvorvidt Vin eller whisky and water var mest mavestyrkende for Soldater, som vadede i hedt Sand med en stegende Sol over Hovedet. „Engellsmændene“, skrev en Corresponsent fra London for nogle Dage siden, „ere saa forhippede paa denne Krig, at de vilde blive hderst gnavne, om Kongen af Abessinien i det sidste Diebliff spillede dem det Puds at sætte Fangerne i Frihed.“ Netop denne Overraskelse og Uregelse synes at være beredt dem, idet et Telegram fra London af 4de ds. melder med lafonisk Korthed: „De abes-